

Dorazily do Hůrky a kolem Běty se seběhli bývalí sousedi, aby ji pozdravili. Ona je ovšem s nosem nahoru mījela.

„Počkej!“ volala za ní její kamarádka Hedvika. „Už jsme se neviděly celé věky. Nepopovídáme si?“

Hedvika Bětu konečně dohnala a Heidi se posadila na trávku, aby popadla dech. Kolem rostly kopretiny a ona se bavila tím, že dělila jejich zářivě zelené stonky a splétala z nich věneček. Už ho měla skoro hotový, když tu zaslechla cinkání zvonků. Zvedla hlavu. V dálce spatřila pasáčka koz, a protože si chtěla hrát, rozběhla se za ním. Teta Běta se s kamarádkou tak zapovídala, že si toho ani nevšimla.

„Kam bereš Heidi?“ vyptávala se Hedvika.

„Bude bydlet s dědou Konrádem,“ vysvětlila Běta. „Dostala jsem místo služebné ve Frankfurtu.“

Hedvika na ni vykulila oči. „Chudinka malá! Jak jí to můžeš udělat, Běto? Vždyť se toho starého bručouna všichni bojí. Do vesnice skoro nechodí, a když už se ukáže, neutrousí ani slovíčko. Není divu, že žije sám. Tam nemá malá holčička co pohledávat!“

„Nikam jinam jít nemůže,“ opáčila Běta. „Já se o Heidi starala od té doby, co osiřela, a věř mi, snadné to nebylo. Teď je na radě on. Promiň, ale musím jednou myslet taky na sebe.“

